

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Krupičkové a soudců Lenky Oulíkové a Davida Hipšra v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupený Mgr. Radkem Hladinou, advokátem se sídlem Vinohradská 35/25, Praha 2, proti žalovanému: **Celní úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Washingtonova 11, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2022, č. j. 51 Af 6/2021-33, ve znění opravného usnesení ze dne 10. 10. 2022, č. j. 51 Af 6/2021-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce Mgr. Radka Hladiny, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný vydal dne 14. 2. 2020 exekuční příkaz č. j. 74179/2020-610000-42.3 (dále jen „exekuční příkaz“), jímž vůči žalobci (stěžovateli) nařídil daňovou exekuci srážkami ze mzdy k zaplacení nedoplatku ve výši 24 034 775,17 Kč. Exekuční příkaz byl vydán na základě 12 exekučních titulů, a to rozhodnutí ze dne 18. 10. 2004, č. j. 9129/04 (jehož se netýkaly žádné žalobní námitky v řízení před krajským soudem), tři rozhodnutí o celním deliktu ze dne 18. 10. 2004, č. j. 9176/04, č. j. 9182/04 a č. j. 9185/04, dvou dodatečných platebních výměrů ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1356/06 a č. j. 1357/06 (dále též „dodatečné platební výměry“), a platebních výměrů na úrok z prodlení ze dne 26. 6. 2014, č. j. 104168/2014-610000-42.3 a č. j. 104186/2014-610000-42.3, ze dne 13. 1. 2016, č. j. 7248/2016-610000-42.3 a č. j. 7281/2016-610000-42.3, a ze dne 14. 2. 2020, č. j. 74118/2020-610000-42.3 a č. j. 74163/2020-610000-42.3 (dále též „platební výměry na úrok z prodlení“).

[2] Dne 20. 2. 2020 stěžovatel požádal o zastavení daňové exekuce z důvodu, že zde existují objektivní skutečnosti, které způsobují nesprávnost nalézacích řízení a exekučních

titulů, a daňová exekuce je tak v rozporu se základními zásadami správy daní, vede ke zjevné nespravedlnosti, je ve zjevném rozporu s principy právního státu a zakládá kolizi s procesními zásadami, na nichž je výkon rozhodnutí vybudován.

[3] Žalovaný dne 12. 8. 2020 rozhodl z moci úřední o částečném zastavení daňové exekuce na částku 1 199 899 Kč s tím, že nadále bude exekučnímu příkazu podléhat povinnost na peněžitě plnění ve výši 23 297 730,17 Kč. K částečnému zastavení daňové exekuce došlo v návaznosti na rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 21. 7. 2020, č. j. 36677/2020-900000-311, jímž byly k odvolání stěžovatele změněny platební výměry na úrok z prodlení.

[4] Rozhodnutím ze dne 15. 1. 2021, č. j. 74179-3/2020-610000-42.3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl návrh stěžovatele na zastavení daňové exekuce. Žalovaný neshledal, že by byl dán jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat, ve smyslu § 181 odst. 2 písm. i) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

[5] Stěžovatel podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který výrokem I rozsudku zrušil rozhodnutí žalovaného v části, v níž byl zamítnut návrh stěžovatele na zastavení exekuce vedené z titulu rozhodnutí Celního úřadu Kolín (dále jen „celní úřad“) ze dne 18. 10. 2004, č. j. 9176/04, č. j. 9182/04 a č. j. 9185/04, a v tomto rozsahu věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ve zbývajícím rozsahu krajský soud žalobu výrokem II zamítl.

[6] Krajský soud vyšel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2019, č. j. 8 Afs 250/2018-54, č. 3952/2020 Sb. NSS, který se týkal daňové exekuce vedené proti stěžovateli na základě jiného exekučního příkazu, avšak na základě týchž dodatečných platebních výměrů a rozhodnutí o celních deliktech. S odkazem na tento rozsudek a v něm odkazovanou judikaturu krajský soud vyložil, že v rámci exekučního řízení nelze věcně přezkoumávat exekuční titul a úspěšně namítat jeho věcnou nesprávnost, a vymezil, jaké situace lze považovat za „jiný důvod“ pro zastavení daňové exekuce ve smyslu § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu: 1. existují okolnosti, pro které další provádění exekuce je způsobilé založit kolizi s procesními zásadami (byť mohou mít podklad v právu hmotném), na nichž je exekuční řízení vybudováno; 2. exekuce se přiči účelu, který se jí sleduje, totiž zajistit (efektivní) splnění povinnosti vyplývající z exekučního titulu; 3. exekuce by vedla ke zjevné nespravedlnosti, nebo by byla dokonce v rozporu s principy právního státu.

[7] Krajský soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů v části, která se týkala vedení daňové exekuce na základě rozhodnutí o celních deliktech. Stěžovatel se měl dopustit celních deliktů uvedením nesprávných údajů o celním zařazení zboží v celních prohlášeních, neboť označil zboží za „*nezpracovaný tabák; částečně nebo úplně odřapíkový tabák*“, celní orgány však u odebraných vzorků na základě laboratorních zkoušek zjistily, že se mělo jednat o tabákový odpad nevhodný ke kouření, a zboží tak mělo být zařazeno pod položku nomenklatury „*Nezpracovaný tabák – tabákový odpad*“. Následně byla vydána rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 14. 10. 2009 a Generálního ředitelství cel ze dne 14. 1. 2014, jimiž byly zrušeny dodatečné platební výměry celního úřadu ze dne 19. 10. 2004, č. j. 10416/04 a č. j. 10418/04, s tím, že správnost údajů v celních

pokračování

prohlášeních, jichž se týkala rozhodnutí o správních deliktech č. j. 9182/04 a č. j. 9185/04, nebyla na základě laboratorní zkoušky a analýzy vzorků Celně technickou laboratoří (CTL) vyvrácena (odebraný vzorek byl nereprezentativní vzhledem k objemu zboží, tudíž měl nízkou vypovídací hodnotu a nebylo z něj možno vycházet). V době vydání těchto rozhodnutí již nebyl s ohledem na lhůty pro zahájení přezkumného řízení a pro povolení či nařízení obnovy řízení k dispozici procesní prostředek pro „odklizení“ rozhodnutí o celních deliktech, ač byly jejich závěry v rozporu se závěry nadřízených orgánů. Po stěžovateli tak byly vymáhány pokuty za celní delikty, jejichž spáchání bylo fakticky vyvráceno jinými pravomocnými rozhodnutími nadřízených celních orgánů. V takové situaci se měl dle krajského soudu žalovaný zabývat tím, zda se vedení exekuce nepřičí jejímu účelu a zda není namístě v tomto rozsahu exekuci zastavit dle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu.

[8] Obdobná situace byla dle krajského soudu i v případě rozhodnutí o celním deliktu č. j. 9176/04. Jeho podkladem byl stejný odběr vzorku jako pro dodatečný platební výměr na spotřební daň a daň z přidané hodnoty. Rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru však zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 12. 2007, č. j. 8 Ca 290/2007-142, neboť se celním orgánům s ohledem na námitky stěžovatele ke způsobu a množství odběru nepodařilo zpochybnit celní prohlášení, a jeho správnost nevyvrátily ani další listinné důkazy (odpověď řeckého ministerstva hospodářství a financí na dožádání), v nichž chyběla zmínka o příslušné faktuře od dodavatele stěžovatele. Krajský soud vytkl žalovanému, že se nezabýval touto skutečností ani výsledkem doměřovacího řízení po zrušujícím rozsudku a na jejich základě neposoudil, zda se vedení exekuce nepřičí jejímu účelu. Podle krajského soudu, pokud by se v navazujícím řízení celním orgánům nepodařilo dostatečně prokázat pochybnosti o správnosti celního prohlášení v souladu s požadavky rozsudku č. j. 8 Ca 290/2007-142, odpadl by důvod, pro který byl stěžovatel pokutován za celní delikt, jehož skutková podstata spočívá v chybném vyplnění údajů téhož celního prohlášení, a tím i důvod vymáhání dané pokuty, a další vedení exekuce by se tak přičilo původnímu účelu.

[9] Pokud jde o dodatečné platební výměry, krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce stěžovatele, že spočívaly na jediném relevantním důkazu, a totiž odběru vzorku deklarovaného zboží v obdobných případech, jehož pravdivost byla dle stěžovatele v následných správních a soudních řízeních vyvrácena. Krajský soud z dodatečného platebního výměru č. j. 1356/06 zjistil, že celní úřad v případě ověřování správnosti celního prohlášení č. 11704033-0252-1 neprovedl odběr vzorku dovezeného zboží, ale zjišťoval povahu dovezeného zboží dožádáním z Chorvatské republiky, a k závěru, že stěžovatel namísto deklarovaného zboží dovezl tabákový odpad, dospěl na základě listinných důkazů předložených Celní správou Chorvatské republiky, nikoli na základě analýzy vzorků CTL odebraných v obdobných případech. Ani v případě dodatečného platebního výměru č. j. 1357/06 nebyl skutkový stav zjištěn pouze na základě analýzy vzorků. K závěru, že stěžovatel ve skutečnosti dovezl tabákový odpad, celní úřad dospěl především na základě výsledků šetření orgánů celní správy Řecké republiky, byť s ohledem na totožného odesílatele „přihlédl“ též k výsledkům provedené analýzy odebraných vzorků v jiných případech, kterou však v tomto případě (celní prohlášení č. č. 11704013-00268-0) neprovedl.

[10] Krajský soud tak dospěl k závěru, že i kdyby nebylo dle výsledku jiných správních a soudních řízení možné vycházet z důkazu odběrem vzorků deklarovaného zboží

v obdobných případech, dodatečné platební výměry se opíraly i o jiné důkazy, podklady od cizozemských orgánů, a důvodem pro jejich vydání zjevně nebyla skutková zjištění opírající se o jediný důkaz (odběr vzorku zboží v obdobných případech). Za takové situace se dle krajského soudu nemohlo jednat o případ zjevné (na první pohled patrné) nespravedlnosti či o očividně hrubou kolizi s procesními předpisy, pro které by bylo možno uvažovat o jiném důvodu pro zastavení exekuce tak, jak je vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 Afs 250/2018-54. To, zda jiné důkazy použité v doměřovacím řízení byly skutečně věrohodné, vypovídající a schopné obstát i bez zjištění vyplývajících z odběru vzorků, nebylo možno prověřovat v rámci exekučního řízení, neboť tím by se v podstatě znovu otevíralo nalézací řízení, což není dle judikatury, na kterou krajský soud poukázal, přípustné. Jelikož krajský soud neshledal důvodnými námitky ohledně dodatečných platebních výměrů, nepřisvědčil ani žalobní argumentaci týkající se platebních výměrů na úroky z prodlení, ve vztahu k nimž stěžovatel pouze namítl, že jde o příslušenství daňové povinnosti uložené nezákonnými dodatečnými platebními výměry.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[11] Proti výroku II rozsudku krajského soudu podal stěžovatel blanketní kasační stížnost.

[12] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel obecně uvedl, že nesouhlasí s posouzením krajského soudu, že celní úřad nevycházel při hodnocení dovezeného zboží tolíko z analýzy vzorků odebraných v obdobných případech, ale zjišťoval povahu dovezeného zboží dožadáním z Chorvatské republiky a prostřednictvím Celní správy Řecka, a za situace, kdy se exekuční tituly opírají i o jiné důkazy, se nejedná o případ zjevné nespravedlnosti či o očividně hrubou kolizi s procesními předpisy, pro které by bylo možno uvažovat o jiném důvodu pro zastavení exekuce.

[13] Dále konstatoval, že v řízení u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ca 202//2007 se žalovaný vyjádřil k problematice odběru vzorku a definici pojmu „tabákový odpad“. citoval vyjádření CTL k odbornému stanovisku č. 2005/7 soudního znalce v oboru chemie a analytika potravin Ing. Jindřicha, v němž CTL uvedla, že *„veškeré zlomky tabákových listů s rozměrem menším než 6,35 mm lze považovat za tabákový zbytek (odpad). CTL používá v současné době kritérium, které stanovila pro rozlišení položek celního sazebníku 2401 20 a 2401 30 (odřapíkový tabák, resp. tabákový zbytek) - v případě, že vzorek obsahuje méně než 50 % hm. zlomků větších než 3,15 mm jedná se o tabákový zbytek“*.

[14] Stěžovatel namítl, že tímto kritériem se celní úřad měl řídit, a pokud se v případě celních prohlášení č. 11704033-0252-1 a č. 11704013-00268-0 povaha dovezeného zboží vůbec nezjišťovala, nemohl celní úřad vycházet z jiného hodnocení než toho, které CTL stanovila a používala na obdobné případy sazebního zařazení. Podle stěžovatele se platné exekuční tituly opírají o jediný relevantní důkaz, a to odběr vzorku zboží v obdobných případech, kdy závěr celních orgánů, že se jedná o tabákový odpad, byl v následných řízeních vyvrácen. Exekuční tituly jsou postaveny na zrušených rozhodnutích a na rozhodnutí celního úřadu, kterými byla daň doměřena, lze nahlížet jako na případ zjevné (na první pohled patrné) nespravedlnosti či očividně hrubé kolize s procesními předpisy. Dle stěžovatele je možno

pokračování

uvažovat o jiném důvodu pro zastavení exekuce ve smyslu § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu.

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem.

[16] Stěžovatel následně upozornil na rozhodnutí ze dne 18. 5. 2023, č. j. 235165/2023-610000-11.3, jímž žalovaný v návaznosti na napadený rozsudek zastavil daňovou exekuci nařízenou exekučním příkazem v části, v níž byla vedena na základě rozhodnutí o celních deliktech, a na rozhodnutí ze dne 18. 5. 2023, č. j. 235160/2023-610000-11.3, jímž žalovaný obdobně částečně zastavil daňovou exekuci nařízenou jiným exekučním příkazem. Stěžovatel citoval rozhodnutí č. j. 235165/2023-610000-11.3, v němž žalovaný na základě závěrů krajského soudu konstatoval, že zrušením souvisejících platebních výměrů došlo k zásadnímu zpochybnění protiprávní povahy jednání, za která byla stěžovateli uložena pokuta, jež je nyní exekučně vymáhána, a jde tak o zásadní skutečnost, jež může naplnit jiný důvod pro zastavení exekuce ve smyslu § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu. Podobná situace nastala i u rozhodnutí o celním deliktu č. j. 9176/04, neboť se v dalším řízení po zrušujícím rozsudku č. j. 8 Ca 290/2007-142 nepodařilo dostatečně prokázat pochybnosti o správnosti příslušného celního prohlášení. Odpadl tak důvod, pro který byl stěžovatel pokutován za správní delikt, jehož skutková podstata spočívala v chybném vyplnění údajů téhož celního prohlášení, a tedy i důvod vymáhání dané pokuty, a další vedení exekuce se tak přičí původnímu účelu. Podle stěžovatele lze s ohledem na důvody kasační stížnosti i s přihlédnutím k dalšímu postupu žalovaného dospět k závěru o existenci „jiného důvodu“ pro zastavení exekuce ve smyslu § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřipustná.

[18] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[19] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byly kasační námitky způsobilé k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel je tedy povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, bod 12, nebo z 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, bod 140 a judikaturu tam citovanou, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2023, č. j. 7 Afs 42/2022-23, bod 8). Z těchto důvodů kasační námitky, které v podstatě jen opakuji žalobní tvrzení a alespoň v minimální míře nereagují na argumentaci krajského soudu, nepředstavují důvody podle § 103 s. ř. s., a jsou proto nepřipustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. V takové situaci není namístě vyzývat stěžovatele k odstranění této vady postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu z 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, body 5, 12 a 13). V tomto případě navíc nebyl pro doplnění důvodů kasační stížnosti prostor,

neboť stěžovateli byla na základě blanketní kasační stížnosti usnesením ze dne 14. 11. 2022, č. j. 7 Afs 298/2022-18, stanovena měsíční lhůta k doplnění důvodů kasační stížnosti dle § 106 odst. 3 s. ř. s. Usnesení bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 25. 11. 2022, doplnění kasační stížnosti bylo doručeno Nejvyššímu správnímu soudu dne 25. 12. 2022. K novým důvodům uplatněným po uplynutí lhůty stanovené dle § 106 odst. 3 s. ř. s. by nebylo možné přihlížet (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 2 As 28/2009-28).

[20] Námitku, že dodatečné platební výměry se opírají o jediný relevantní důkaz, a sice zkoumání vzorků ve třech jiných případech dovozu deklarovaného zboží, stěžovatel uplatnil již v žalobě, a krajský soud ji s odkazem na odůvodnění příslušných exekučních titulů podrobně vypořádal v bodech 30 a 31 napadeného rozsudku, a odůvodnil, že celní úřad zjišťoval povahu dovezeného zboží na základě důkazů opatřených prostřednictvím dožádání od orgánů celní správy Chorvatské republiky (dodatečný platební výměr č. j. 1356/06), respektive Řecké republiky (dodatečný platební výměr č. j. 1357/06), a že za této situace dodatečné platební výměry netrpí zásadní vadou, která by mohla být dle krajským soudem citované judikatury důvodem zastavení daňové exekuce, a není namístě v exekučním řízení prověřovat, zda byl těmito jinými důkazy náležitě zjištěn skutkový stav. Kasační námitky, a tedy i kasační stížnost jako celek postrádá jakoukoli polemiku se závěry krajského soudu, že analýza odebraných vzorků provedená v jiných případech nebyla jediným relevantním důkazem, neboť skutkový stav, z něhož dodatečné platební výměry vycházely, byl zjištěn především na základě jiných důkazů, a nikterak nezpochybňuje rozhodovací důvody krajského soudu, které Nejvyšší správní soud shrnul výše v bodech 9 a 10 tohoto usnesení.

[21] Stěžovatel neuvedl konkrétní argumenty, pro něž považuje podrobně odůvodněný rozsudek krajského soudu za nezákonný. Netvrdí, že by zjištění krajského soudu opřené o odůvodnění dodatečných platebních výměrů neodpovídala jejich obsahu, nepředestřel žádnou argumentaci, proč skutkový stav nemohl být zjištěn informací od orgánů celní správy Chorvatské republiky a Řecké republiky, ani nepolemizuje se závěry krajského soudu, že v exekučním řízení nelze prověřovat, zda jiné důkazy použité v doměřovacím řízení obstojí.

[22] Krajský soud postavil výrok II napadeného rozsudku na závěru, že povaha zboží byla zjišťována jiným způsobem. Námitka stěžovatele, že pokud se povaha dovezeného zboží vůbec nezjišťovala, nemohl celní úřad vycházet z jiného hodnocení, než které používala CTL v jiných případech sazebního zařazení, a že dodatečné platební výměry jsou postaveny na zrušených rozhodnutích celního úřadu, se tak zcela míjí s rozhodovacími důvody napadeného rozsudku krajského soudu, a je tak nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2023, č. j. 8 As 123/2021-43, bod 15).

[23] Vzhledem k tomu, že námitku stěžovatele, že se dodatečné platební výměry opírají o jediný relevantní důkaz, odběr vzorku deklarovaného zboží v obdobných případech, krajský soud vypořádal, a v jejím opakování tak nelze spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která by byla nadále schopna obstát proti odůvodněným závěrům krajského soudu, vyhodnotil Nejvyšší správní soud tuto námitku jako nepřipustnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2022, č. j. 8 As 178/2020-38, bod 37 a tam

pokračování

citovanou judikaturu). Úkolem Nejvyššího správního soudu totiž není opětovné projednání správní žaloby, ale přezkoumání správnosti postupu a závěrů krajského soudu (viz usnesení Ústavního soudu z 22. 11. 2022, sp. zn. II. ÚS 1852/22).

[24] Stěžovatel s odůvodněným závěrem krajského soudu v kasační stížnosti nikterak nepolemizoval, pouze zcela obecně uvedl, že se s ním neztotožňuje. Námitka v rovině prostého nesouhlasu však není způsobila kvalifikovaně zpochybnit výše popsany rozhodovací důvod krajského soudu, a je proto nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se neopírá o žádný z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s.

[25] Není úlohou Nejvyššího správního soudu podrobit napadený rozsudek komplexnímu „testu“ a v návaznosti na opakované či zcela mimoběžné námitky posuzovat, zda krajský soud dospěl ke správnému závěru (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2022, č. j. 8 Afs 92/2021-35, ze dne 19. 6. 2023, č. j. 7 Afs 42/2022-25, či ze dne 12. 2. 2024, č. j. 10 Afs 98/2022-44). Stejně tak není Nejvyšší správní soud povinen ani oprávněn domýšlet za stěžovatele argumenty, na základě kterých by přezkoumával napadené rozhodnutí. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta stěžovatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu z 3. 12. 2020, č. j. 7 Afs 251/2020-29, bod 11 a tam citovaná judikatura). V dané věci nebyl prostor pro to, *„aby Nejvyšší správní soud ‚stručně a obecně‘ přezkoumal závěry krajského soudu – tak někdy postupují krajské soudy ve vztahu ke správním rozhodnutím, mají-li projednat ‚neumělou‘ laickou žalobu. K tomuto postupu vede krajské soudy snaha nepřipravit žalobce, kteří nemusí být zastoupeni advokátem, o přístup k soudu. V řízení o kasační stížnosti však není pro podobný postup prostor. V řízení, v němž musí za stěžovatele jednat advokát či jiný právní profesionál, je třeba vyžadovat tomu odpovídající úroveň právní argumentace“* (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 2 Afs 115/2020-42, bod 16).

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neuplatnil žádnou přípustnou kasační námitku, neboť opřel svou kasační stížnost jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná, a proto ji odmítl [§ 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[28] Byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený soudní poplatek (§ 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích; usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Soud tedy stěžovateli vrací soudní poplatek ve výši 5 000 Kč zaplacený za kasační stížnost ve lhůtě stanovené v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu